

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4749/2019
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Јокић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., чији је пуномоћник Михајло Крстић, адвокат из ... и умешача на страни тужених ГГ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3462/18 од 12.06.2018. године, у седници од 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и делимично преиначује пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3462/18 од 12.06.2018. године у тачки један и два изреке, тако што се одбија као неоснована жалба тужених и потврђује пресуда Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта П 539/16 од 19.03.2018. године, у делу става првог изреке којим су тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате износ од 6.129,27 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе коју прописује Европска централна банка, почев од 19.03.2018. године до исплате, и у ставу другом изреке, којим је одлучено о трошковима поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених да им тужилац накнади трошкове жалбеног поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за досуђивање трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта П 539/16 од 19.03.2018. године ставом првим изреке тужени су обавезани да тужиоцу на име дуга по уговору од 06.07.2007. године солидарно исплате 6.750 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 162.668,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3462/18 од 12.06.2018. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке за

износ од 620,73 евра са припадајућом каматом. У преосталом делу првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени солидарно на име дуга исплате још 6.129,27 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом каматом почев од 19.03.2018. године до исплате. Тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.750,00 динара.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био власник ДОО „ДД“ а Уговором о купопродаји закљученим 02.07.2007. године ово предузеће је као продавац радњи „ЂЂ“ предузетника ГГ, овде умешача, продало парцелу .../... и објекат на овој парцели, уписани у листу непокретности ... КО ..., као и покретне ствари које су биле у својини наведеног предузећа и представљале основна средства овог предузећа, а које су побројане наведеним уговором који је оверен у суду 03.07.2007. године. Уговорена купопродајна цена за све покретне и непокретне ствари износила је 40.000 евра, на вредност основних средстава обрачунава се ПДВ по стопи од 18% што износи 1.800 евра, које по овом уговору плаћа купац. Уговором је констатовано да купац по уговору о цесији од 03.07.2007. године има доспело и признато потраживање од продавца у износу од 20.000 евра, те после пребијања дуга купац према продавцу према том уговору има дуг од 21.800 евра. Уговорено је да ће се наведени износ платити у 10 једнаких месечних рата са доспећем прве рате 15.11.2007. године, а последње 10. рате 15.02.2010. године. Дана 06.07.2007. године тужилац је са туженима закључио уговор о купопродаји покретних ствари које су у искључивој својини тужиоца, а као гарант у наведеном уговору наведен је ГГ, који је уговор потписао у својству гаранта. Купопродајна цена према овом уговору износила је 24.500 евра, са роком исплате у 12 тромесечних рата и доспећем прве рате 16.05.2010. године а последње рате 16.02.2013. године. Уговорено је такође да ће се о извршеним отплатама рата сачинити признанице за сваку појединачну исплату, у којима ће бити наглашен број отплате рате и број преосталих рата за исплату. Према члану 4. овог уговора, гарант ГГ се саглашава да гарантује продавцу исплату купопродајне цене тако што у случају да купци не исплате купопродајну цену на себе неопозиво преузима обавезу да у целости измири купопродајну цену, односно остатак дуга купаца уколико они делимично исплате продавца. Оценом налаза и мишљења вештака економске струке утврђено је да је исплата уговорне купопродајне цене по уговору о купопродаји од 06.07.2007. године вршена у ратама, о чему је сачињено 9 признаница, од којих прва 24.11.2010. године, а последња 22.11.2012. године, на укупан износ од 17.750 евра, тако да по наведеном уговору остаје дуг тужених према тужиоцу у износу од 6.750 евра. Према уговору о купопродаји од 02.07.2007. године закљученом између ДОО „ДД“ и радње „ЂЂ“, укупна уговорена купопродајна цена је износила 40.000 евра, на име доспелог и признатог потраживања од продавца по уговору о цесији од 03.07.2007. године и

међусобног пребијања дуг купца по том уговору износи 21.800 евра. Из налаза и мишљења вештака је утврђено да је ГГ као предузетник по признаницама уплатио продавцу укупно 4.000 евра и у динарима 405.340,00 динара, што укупно износи 5.142,50 евра, па је укупно готовински тужиоцу уплаћено на руке 9.142,50 евра, а укупне уплате ГГ готовински и преко текућег рачуна радње износиле су 28.938,19 евра.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом су тужени обавезани да тужиоцу исплате укупно 6.750 евра, као дуг преостао након исплата рата по уговору о купопродаји од 06.07.2007. године.

Побијаном другостепеном пресудом делимично је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца да му тужени исплате солидарно на име дуга по наведеном уговору 6.129,27 евра у динарској противвредности, налазећи да је умешач ГГ као гарант исплатио обавезе по уговору од 06.07.2007. године на име купопродајне цене, у складу са одредбом члана 240. став 3. Закона о облигационим односима, па нема основа да се тужени обавезу да тужиоцу плате исти дуг два пута.

Код овако утврђеног чињеничног стања, основано се ревизијом тужиоца истиче да је у побијаној другостепеној пресуди погрешно примењено материјално право у делу којим је његов тужбени захтев за исплату одбијен као неоснован.

Према одредбама чл. 336., 338. и 341. Закона о облигационим односима ЗОО, приговор компензације истиче тужени у парници тврдећи да му према тужиоцу припада потраживање које испуњава услове да буде пребијено и предлаже да пребијање буде извршено пресудом. Приговор компензације је основан када се утврди да тужилац има према туженом доспело потраживање које гласи на новац или предају других заменљивих ствари и да тужени истовремено према тужиоцу има доспело потраживање које гласи на новац или заменљиве ствари исте врсте. Нема места усвајању приговора компензације када се утврди да нема узајамности потраживања, или када постоји неки од случајева када је пребијање потраживања искључено (члан 341. ЗОО).

Имајући у виду наведене законске одредбе, Врховни касациони суд оцењује да другостепени суд није могао побијаном пресудом без приговора компензације тужених да изврши пребијање дуга са јемцем који није тужени у овој парници, већ умешач на страни тужених. У првостепеном поступку је правилно утврђено да је спорни износ остао као дуг тужених као физичких лица према тужиоцу, такође као физичком лицу, по уговору о купопродаји покретних ствари од 06.07.2007. године, након исплате девет рата купопродајне цене, у складу са овим уговором. По основу уговора од 02.07.2007. године, закљученог између тужиоца као власника предузећа и овде умешача као предузетника, продавац је примио од купца укупно 28.938,19 евра, на име купопродаје непокретности и основних средстава у власништву предузећа продавца, из чега произилази да је умешач новчани износ по том уговору плаћао тужиоцу пре него што је доспела обавеза тужених према тужиоцу као продавцу по уговору о купопродаји од 06.07.2007. године, па се уплате од стране умешача по уговору од 02.07.2007. године не могу урачунавати у дуг по основу потраживања из уговора закљученог између тужиоца и тужених као физичких лица, како то правилно закључује првостепени суд. Уплата умешача такође не може представљати испуњење његове обавезе као јемца по уговору од 06.07.2007. године, јер се поверилац према одредби члана 1004. Закона о

облигационим односима може обратити јемцу тек пошто је главни дужник пропустио да испуни своју обавезу у року који му поверилац одреди у писменом позиву.

С обзиром на наведено, другостепена пресуда је преиначена у побијаном делу тако што је одбијена као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у делу којим су тужени обавезани да тужиоцу солидарно на име дуга исплате 6.129,27 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом и у делу којим су тужени обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка, а одбијен је њихов захтев да се тужилац обавезе да им накнади трошкове другостепеног поступка.

Иако је успео у ревизијском поступку, тужиоцу нису досуђени трошкови поступка по ревизији из разлога што они нису опредељени, у смислу члана 163. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић